İBRET-İ‘TİBÂR (5)

(...dünden devam)

Bu âyetlerde de yüce Allah, varlığını, işlerinin hikmet ve düzenini, kudretinin yüceliğini anlamaları için insanları, yarattığı şeyleri düşünmeğe çağırıyor. Şu canlıları, şu insan bedenindeki yaratılış düzenini, göklerde ve yerde bulunan bunca yaratıkları ve her şeye belli bir ömrün verilmiş olduğunu düşünenler; Allah'ın kudretini ve insanların, mutlaka bir gün Allah'ın huzuruna çıkacaklarını anlar, âhiret hayatına inanırlar. Ama insanların çoğu âhiret hayatını ve sorumluluğunu inkâr etmektedir.

Kendilerinden önce nice insanlar gelmiş, şu dünyada daha uzun yaşamışlar veya dünyayı çok imar etmişler, dünya yaşamının hiç bitmeyeceğini sanmışlar; açık kanıtlarla kendilerini uyarıp âhireti anımsatmağa çalışan peygamberleri yalanlamışlar; sonunda Allah'ın cezasına çarpılmış, mahvolup gitmişlerdir. Allah'ın âyetlerini yalanlayıp kötülük işleyenlerin sonucu böyledir. Öteki yalanlayıcılar nasıl mahvolmuşlarsa, Hz. Muhammed'i yalanlayıp kötü işlerine devam eden bu inkârcılar da aynı sonuca uğrayacaklardır. Peygamberlerini yalanlayıp kötülük işleyenlere uygulanan İlâhî yasa budur. Bu cezâ, Allah'tan bir zulüm değildir, kendi davranışlarının sonucudur. Tanrısal adâletin tecellîsidir.

“Hiç yeryüzünde gezmediler mi ki (kendilerinden önce mahvolanların yerlerini görsünler de) düşünecekleri kalbleri, işitecekleri kulakları olsun (akılları başlarına gelsin, hak sözünü işitsinler). Zirâ gözler kör olmaz, fakat asıl göğüslerdeki kalbler kör olur." (Hac: 46)

Bu âyette, gelip geçtikleri yol üzerinde bulunan, peygamberlerinin uyarılarını dinlememiş eski ulusların harâbeye dönen kentlerinin durumundan ibret almayanların gönül gözlerinin kör olduğu, olaylara ibretle bakıp düşünmediklerinden basîretlerinin kapandığı belirtilmektedir.

"*190- Göklerin ve yerin yaratılışında, gecenin ve gündüzün gidip gelişinde elbette sağduyu sahipleri için ibretler vardır. 191- Onlar ayakta, oturarak ve yanları üzerine yatarken Allah'ı anarlar, göklerin ve yerin yaratılışı üzerinde düşünürler: ‘Rabbimiz (derler), bunu boş yere yaratmadın, sen yücesin, bizi ateş azâbından koru! 192- Rabbimiz, sen birini ateşe soktun mu, onu perişan etmişsindir. Zâlim-lerin yardımcıları yoktur. 193- Rabbimiz, biz, 'Rabbinize inanın' diye imana çağıran bir davetçi işittik, hemen inandık. Rabbimiz, bizim günahlarımızı bağışla,*

kötülüklerimizi ört, canımızı iyilerle beraber al (bizi ma'nada onlarla beraber eyle)! 194- Rabbimiz bize, elçilerine va'dettiğini ver, Kıyâmet günü bizi rezil, perişan etme. Zira sen verdiğin sözden caymazsın!" (Âl-i İmrân: 190-194)

(devamı yarın..)